

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	3.Kf.700.143/2025/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (felperesi képviselő címe, eljáró jogi képviselő: dr. Oláh Tamás kamarai jogtanácsos)
Az alperes:	vármegyei Rendőr-főkapitányság (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Gál Mária Ildikó kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	elmaradt megbízási díj megfizetése iránt indított közszolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó:	az alperes (15. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott ítélet:	Miskolci Törvényszék 4.K.700.881/2024/14. számú ítélete

ÍTÉLET:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 35.000 (harmincötezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes az alperes helységli Rendőrkapitánysága Vizsgálati Osztály állományában 2022. március 1-től fővizsgáló beosztásban teljesít szolgálatot, szolgálatteljesítési helye az helységli Rendőrkapitányság illetékességi területe. Ezt megelőzően az helységli Rendőrkapitányság helység2i Rendőrőrsé, mint önálló szervezeti elem állományában főnyomozó beosztásban volt kinevezve. Mindkét beosztásában folyamatosan, rendszeresen végzett ügyelődőként nyomozati és vizsgálati feladatokat; átlagosan szolgálatteljesítési ideje 30%-ában nyomozott és 70%-ában a gyanúsítás közlését követő vizsgálati szakaszban járt el, amely miatt 2024. július 9-én megbízási díjat érvényesítve szolgálati panaszt terjesztett elő. Szolgálati panaszát az alperes vezetője a 2024. augusztus 5-én kelt határozatszáml számú határozatával megalapozatlanság miatt elutasította.

A kereset és a védírat

[2] A felperes a keresetében az alperes kötelezését kérte, hogy fizessen meg részére 2021. július 1-től 2024. július 31-ig számítottan bruttó 1.391.400 forint megbízási díjat, annak középídtől (2023. február 6.) számított törvényes késedelmi kamatát és perköltséget. Állította, hogy a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: BMr.I.) 2. számú melléklete alapján a nyomozó(tiszt) és a vizsgáló(tiszt) eltérő beosztás. A nyomozó a büntetőeljárásban a lehetséges elkövető személyének felderítésére törekszik, amely egy adatgyűjtő jellegű kutatómunka, míg a vizsgáló feladata a bűnösség kétséget kizáró bizonyítása és a büntetés kiszabásához szükséges körülmények megállapítása. A felderítés során a nyomozóhatóság önállóan, míg a vizsgálat során az ügyészség irányításával jár el. Az elhatárolás az eltérő eljárási szabályok, módszerek és az ügyészségi kontrollban mutatkozó különbség alapján megállapítható. A kereset jogalapját a rendvédelmi feladatot ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés c) pontjában és (5) bekezdésében jelölte meg. Megjegyezte, hogy bár 2023. február 1-ével a Hszt. 71. §-a módosult, és a megbízási díj feltétele a nem eseti jellegű, jelentős többletmunka, a felperes munkavégzése e kritériumoknak is megfelelt. A megbízási díj havi mértékét az illetményalap 100%-ában (38.650 forintban) érvényesítette.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[3] Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 2021. július 1-től 2024. július 31-ig terjedő időre megbízási díj jogcímén 1.391.400 forintot és annak késedelmi kamatát.

[4] A perben mindenekelőtt azt vizsgálta, hogy a felperes megbízási díjra való jogosultsága (jogalap) a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja és (5) bekezdése alapján – a releváns két időszakban – fennállt-e. A 2021. július 1. – 2023. január 31-ig terjedő időszak tekintetében a Hszt. 2. § 25. pontja, a BMr.1 2. számú melléklete, a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Jat.) 23. § (4) bekezdés c) pontja, a büntetőeljárásról szóló 2017. évi CX. törvény (a továbbiakban: Be.) 348. §-a és 31. § (2) bekezdése

figyelembevételével rögzítette, hogy a nyomozás eljárási folyamatában közreműködő nyomozó és vizsgáló munkaköri feladatai között éles határ nem állapítható meg, azonban a vizsgáló és a nyomozó feladatai egymástól alapvetően elkülöníthetők. A feladatok elhatárolása alapján határozható meg, hogy melyek tartoznak a nyomozó és melyek a vizsgáló beosztáshoz. A bírói gyakorlatra utalva kiemelte, hogy a munkakör bővítése nem eredményezheti azt, hogy a felperes több beosztáshoz tartozó feladatokat lásson el díjazás nélkül. Megállapította, hogy a felperes az első időszakban folyamatosan nyomozói/vizsgálói feladatokat ellátott többletfeladatként, az alperes nem mentesítette, mely a megbízási díjra való jogosultságát megalapozta.

[5] A 2023. február 1. – 2024. július 31.-ig terjedő időszak kapcsán a felek nyilatkozatai és a tanúvallomások alapján azt rögzítette, hogy a felperes minden szolgálatát érintően nagy arányban látott el kinevezése szerinti beosztásába nem tartozó feladatokat. A második időszakban annak volt jelentősége, hogy a beosztásba nem tartozó feladatellátás folyamatosan, rendszeresen történjen, hosszabb időn keresztül, és a többletfeladatellátás valóban érdemben haladja meg a szolgálati beosztásból eredő feladatellátás kereteit, azaz nem eseti jellegű, hanem ténylegesen jelentős többletmunkát eredményezzen, mely teljesült. A Hszt. 2023. február 1.-jével bekövetkezett módosítását követően a jogalkotó a megbízási díj jogintézményét megtartotta azzal, hogy az általánoshoz képest eltérő, a korábbiakhoz viszonyítva szigorúbb feltételek szerinti elbírálást írt elő. A Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontja - amennyiben a többletfeladatot az állomány tagja rendszeresen, tehát nem eseti jelleggel és számára jelentős többletmunkát eredményezve végzi -, a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alkalmazásának is teret enged, ellenkező esetben a hivatásos állományú ellenszolgáltatás nélkül, lényegében korlátozásoktól mentesen a beosztásához nem tartozó feladatellátására megbízhatóvá válna.

[6] Azösszecszerűség megállapításakor figyelemmel volt arra, hogy a felperes folyamatosan jelentős többletmunkát látott el, nem a saját beosztásába tartozó feladatokat is nagyszámban végzett, amelyre figyelemmel nem tartotta eltúlzottnak a rendvédelmi illetményalap 100%-ának megfelelő díjazás iránti igényt.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[7] Az alperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte. Állította, hogy az ítélet az anyagi jognak való megfelelés szempontjából sérti a Hszt. 71. § (1)-(6) bekezdését, 45. §-át, 102. §-át, a BMr. 1., 2. számú mellékletét, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: BMr.2.) 10. § (2) bekezdését, a nyomozás és az előkészítő eljárás részletes szabályairól szóló 100/2018. (VI. 8.) Korm.rendelet 150. § (1) bekezdését, valamint a Be. 348. §-át. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az első időszakban a folyamatos nyomozói feladatok ellátásáért a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja és (5) bekezdése alapján a megbízási díj jogalapját jogsértően állapította meg. A felperes munkaköri leírása a kifogásolt feladatokat tartalmazta. Nincs semmilyen jogszabályi alapja, hogy a büntetőeljárás nyomozati/felderítő szakaszában ellátandó feladatok kizárólag nyomozói, míg a vizsgálati szakaszában jelentkező feladatok kizárólag vizsgálói beosztásban lennének elláthatók. Az elsőfokú bíróság jogsértő módon figyelmen kívül hagyta érveit, hogy mindkét beosztás betöltésének szakmai képzési követelménye ugyanaz. Kizárólag a foglalkoztató érdekkörében jelentkező szakmai

munkaszervezési és strukturális kérdés az, hogy rendszeresít-e külön bűnügyi és külön vizsgálati osztályt. A feladatellátás szükségessége és annak mennyisége tekintetében nincs különbség a között, hogy egyes szervezeti elemekre tagozódóan külön-külön járnak-e el ugyanazon bűnügyi szakirányú végzettséggel és képesítéssel rendelkező hivatásos állományú személyek, vagy egy személy jár-e el ugyanannak a büntető eljárásnak mindkét szakaszában.

[8] A második időszakban az elsőfokú bíróságnak a Hszt. 102. § előírását a megbízási díjra való jogosultság szempontjából vizsgálni (és nem mellőzni) kellett volna, amely nem üresíti ki a Hszt. 71. §-ában szabályozott megbízás jogintézményét. A megbízási díj továbbra is jár a szolgálatteljesítési időn kívüli, az érintett számára a végzettsége, képzettsége alapján általa ellátható, de a foglalkoztató szervezeti egység feladatkörén kívüli többletfeladatokért. A második időszakban a többletfeladat felmerülése nem értelmezhető. A megbízási díj összege ugyancsak jogsértő, mely a jogszabályban meghatározott minimum mértékig (rendvédelmi illetményalap 50%-a) terjedhet. Olyan szempontokból, mint a munka bonyolultsága, időigényessége vagy a szaktudás szükségessége, a tanúvallomások alapján nem lehet különbséget tenni a nyomozói és a vizsgálati beosztás feladatai között. Az elsőfokú bíróság tévesen jutott arra a következtetésre, hogy a többletmunka bonyolultsága, az eredeti munkaköri feladatokhoz viszonyított időigénye, annak gyakorisága, az arra előírt többlettudás indokolta a megbízási díj megítélt mértékét.

[9] A felperes az ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, annak indokaival egyetértett; másodfokú perköltségigényét 35.000 forintban jelölte meg.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[10] A fellebbezés alaptalan.

[11] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. A másodfokú eljárás terjedelme vizsgálatakor figyelembe vette, hogy az alperes a fellebbezésében eljárási jogszabálysértést nem jelölt, az elsőfokú bíróság ténymegállapításait és bizonyítékértékelését konkrét (a bizonyítás eredményének értékelésével összefüggő) jogszabálysértésre hivatkozással nem támadta, a tényállás jogi értékelése vitatása és az összecszerűséget befolyásoló mérlegelés megalapozatlansága tekintetében eljárási jogszabálysértést nem állított, kizárólag az elsőfokú ítéletnek a jogalapot és az összecszerűséget egyaránt érintő anyagi jogi megállapításainak felülbírálatát kérte, ezért - a Kp. 99. § (1) bekezdésére, 100. § (2) bekezdés b) pontjára és 104. § (1) bekezdésére figyelemmel - az ítéltábla az előbbi körben nem vizsgálódhatott, mivel a fellebbezésnek nem volt olyan eljárási jogszabálysértésre hivatkozása, melyeket a másodfokú bíróság összevethetett volna az ítéleti indokolással.

[12] Így a fellebbezés korlátaira tekintettel az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás és bizonyítékértékelés mellett mindkét releváns időszak tekintetében a másodfokú bíróság kizárólag azt vizsgálhatta, hogy az elsőfokú ítélet a Hszt. 71.§ (1) bekezdés c) pontjába és (5) bekezdésébe ütközött-e.

[13] A nem támadott tényállás, bizonyítékértékelés és mérlegelés mellett a jogorvoslati eljárás szabta keretek között a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság helytállóan indult ki a felperes előadása, a tanúk vallomása és a kimutatás adataival alapján abból, hogy a büntetőeljárás kapcsán a felperesnek nyomozói és vizsgálati jellegű feladatai egyaránt voltak, melyeket a pertárgyi időszakban folyamatosan, rendszeresen visszatérően 30-70 % arányban ellátott.

[14] Az alperesnél a felperes fővizsgáló, korábban főnyomozó beosztása az állománytáblában külön-külön rendszeresített és a kinevezésében rögzített szolgálati beosztás (munkakör). Az elsőfokú bíróság helytállóan mutatott rá, hogy a munkáltató csak az állománytáblában rendszeresített beosztás keretein belül határozhatta meg azokat a ténylegesen ellátandó feladatokat, amelyeket a hivatásos állomány tagja jogosult és köteles ellátni: ez a felperes esetében a fővizsgáló (azt megelőzően a főnyomozó) beosztás volt. Tekintettel arra, hogy a BMr1. 2. számú mellékletében külön szerepel a vizsgálói és külön a nyomozói beosztás, az alperes a nyomozói munkaköri leírás tartalmának meghatározása során nem moshatta volna össze a két eltérő beosztás eljárási feladatait akként, hogy a nyomozói munkaköri leírásban szerepelteti - általános és speciális munkaköri feladatként - a vizsgálói beosztáshoz tartozó feladatokat is, és a vizsgálói munkaköri leírásba beemeli nyomozói feladatokat.

[15] Az a körülmény, hogy a Be. 348. § (1)-(4) bekezdéseiben a nyomozó hatóság egységként szerepel, és az eljárási kódex az egyes nyomozati cselekmények elvégzésére külön beosztásokat nem nevesít, jelen per eldöntése szempontjából különös jelentőséggel nem bír, miután a Be. kétségtől nem munkajogi (közszolgálati jogi) szempontból határozza meg a büntetőeljárás egyes szakaszainak szabályait, az nem is feladata. Ugyanakkor a Be. 348. § (1) és (2) bekezdésében foglaltakból kitűnően a nyomozás felderítésből és vizsgálatból áll, melynek tükrében a nyomozó és a vizsgáló beosztás elkülönítése szakmaspecifikus megközelítés alapján az alperes szervezeti tagozódásában megtörtént, mint ahogyan a BMr.1. is eltérő beosztásként nevezi meg a nyomozó és a vizsgáló beosztásokat. A következetes bírói gyakorlat szerint a munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, így ezen elvi alapról eredően jogellenes az olyan gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör feladatainak ellátását; erre a Kúria egységesen és következetesen már több határozatában rámutatott (Kf.VII.39.247/2020/4. - BHGY K-KJ-2020-487, Kf.VII.39.389/2021/4. - BHGY K-KJ-2021-685).

[16] A Be. LX. Fejezete rögzíti a felderítés, míg LXI. Fejezete a vizsgálat külön eljárási szabályait; a Be. 31. § (2) bekezdése értelmében a nyomozó hatóság az előkészítő

eljárás és a felderítés során önállóan, a vizsgálat során az ügyészség irányításával jár el. A Be. 866. § (1) bekezdés b) pontja alapján kiadott, a nyomozás és az előkészítő eljárás részletes szabályairól szóló 100/2018. (VI. 8.) Korm. rendelet (továbbiakban: Nyer.) a nyomozásra vonatkozó eljárási szabályok között rendelkezik a nyomozás megindítása, elrendelése (70-75. alcímek), a felderítés (76. alcím) és a vizsgálat (78. alcím) szabályairól. A felderítés és a vizsgálat szakaszai közötti elhatárolást a gyanúsított kihallgatás (77. alcím) eljárási cselekménye jelenti; jogszabályi kivételekkel, amennyiben a gyanúsítás közlése [Nyer. 144. § (1) bekezdése] törvényi feltételei megállnak, az ügyészség által irányított vizsgálatot kell lefolytatni [Nyer. 147. § (3) bekezdés], ennek hiányában a felderítés szabályai szerint folytatódik az eljárás [Nyer. 146. § (3) bekezdés]. A fentiek szerint a nyomozás eljárási folyamatában közreműködő nyomozó és a vizsgáló munkaköri feladatai között éles határ valóban nem állapítható meg, azonban a vizsgáló és a nyomozó feladatai egymástól alapvetően elhatárolhatók. A felperes és a tanúk is alátámasztották, hogy a feladatok között a határvonal, az elhatárolás tipikusan a gyanúsítás közlése, még akkor is, ha adódnak kivételek és atipikus esetben a felderítési szak nem ér véget a gyanúsított kihallgatásával. Az pedig nem vitás, hogy a felperes munkaköri leírásában szereplő, a teljes ügyfeldolgozásra kiterjedő nyomozási és vizsgálói eljárási cselekmények lefolytatása, a hatáskörébe utalt ismert és ismeretlen tetteses bűncselekmények felderítése és nyomozása a fővizsgálói feladatok mellett a nyomozó beosztás feladatait is magukban foglalták.

[17] A Hszt. 2. § 25. pontja szerint szolgálati beosztásnak az állománytáblázatban rendszeresített, a hivatásos állomány tagjával betölthető munkakör minősül. A BMr.1. 2. § (1) bekezdés b) pontja alapján az állománytáblázat tartalmazza - egyebek mellett - a szervezeti egység felépítésének megfelelően szervezeti elemekre bontva az egyes szervezeti elemekhez tartozó rendszeresített szolgálati beosztások megnevezését. Tekintettel arra, hogy a BMr.1. 2. számú mellékletében külön szerepel a vizsgálói és külön a nyomozói beosztás, az első időszakban az alperes a felperes munkaköri leírása tartalmának meghatározása során nem moshatta volna össze a két eltérő beosztás feladatait akként, hogy a vizsgálói munkaköri leírásban szerepelteti - speciális munkaköri feladatként - lényegében a nyomozói beosztáshoz tartozó feladatokat a bünyügyi szolgálati ág részeként. A nyomozás eljárási folyamatában közreműködő nyomozó és a vizsgáló munkaköri feladatai között éles határ ugyan nem állapítható meg, azonban a vizsgáló és a nyomozó feladatai egymástól alapvetően elhatárolhatók. Az elhatárolás szakmaspecifikus kérdés, lévén, hogy más munkamódszerek alkalmazására van szükség. Az elhatárolásnak semmilyen munkaszervezési vagy strukturális akadálya nincs, a képzési követelményekből pedig nem lehet azt a következtetést levonni, hogy a két beosztás, munkakör azonos lenne. Ha a hivatásos állomány szolgálati jogviszonyban álló tagja tartósan a beosztásához nem tartozó feladatot lát el, többletdíjazásra jogosult, amelynek mértékét a Hszt. 71. § (5) bekezdésében foglalt korlátozásokon belül lehet megállapítani.

[18] A második időszak kapcsán relevanciával bírt, hogy a felperes a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontjából és 103. § (1) bekezdéséből következően a szolgálati feladatait a törvényes előírásoknak, a parancsoknak és intézkedéseknek megfelelően köteles végrehajtani, és szolgálatteljesítése során köteles a szolgálati előljáró parancsát, a felettes rendelkezését követni. Erre figyelemmel a munkaköri leírás általános és speciális feladatai között az alperes előírhatta a munkaköri leírásban külön nem nevesített eseti jellegű feladatok végrehajtásának kötelezettségét is. Azonban, ha a hivatásos állomány szolgálati jogviszonyban álló tagja

tartósan a beosztásához nem tartozó feladatot lát el, többletdíjazásra jogosult, amelynek mértékét a Hszt. 71. § (5) bekezdésében foglalt korlátozásokon belül lehet megállapítani. A téves jogszabályértelmezésre alapított anyagi jogi érvek között az alperes a Be. 348.§ (1)-(2) rendelkezésére, valamint a Nyer. sérelmére, illetőleg a többletfeladatok megvalósításának hiányára alaptalanul hivatkozott, és indokolatlanul, a joggyakorlattal ellentétesen kérte számon a szolgáltatelljesítés általános szabályaira vonatkozó, ezért az ügyben nem alkalmazható, 2023. február 1-jétől hatályos Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontjának megfelelő tartalmat is.

[19] Összességében az elsőfokú bíróság a peradatok alapján helytállóan állapította meg a nyomozó és a vizsgáló beosztás eltérő jellegét, azt, hogy a felperes a többletfeladatokat folyamatosan, rendszeresen ellátta a perbeli időszakban, eltérve ezzel az eredeti beosztása szerinti feladatoktól. Mindezekre figyelemmel az alperes tévesen hivatkozott a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjának sérelmére. A megbízási díj elsőfokú ítéletben történt megállapítása az irányadó jogszabályi rendelkezések helyes értelmezésén és alkalmazásán alapult.

[20] A megbízási díj mértékével összefüggésben lényeges, hogy az alperes nem állapított meg és nem fizetett megbízási díjat a felperesnek, azt ennél fogva az elsőfokú bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg, a konkrét mérlegelési tevékenység jogszabályellenességét azonban az alperes eljárási jogszabálysértés megjelölésével a fellebbezésében nem támadta. Az alperes alapvetően jogalapot vitató érvelése nem volt alkalmas - anyagi jogi álláspontjának el nem fogadása miatt - arra, hogy a felperes javára megállapított megbízási díjnak attól eltérő, alperes által állított minimum mértékét alátámassza.

[21] Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[22] A pervesztes alperes a Kp. 99.§ (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó, polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés a) pontja, 3. § (4) bekezdése alapján köteles a fellebbezéssel érintett pertárgyértékhez igazodó és a jogi képviselő által a kifejtett érdemi munkával arányosan felszámított, a pernyertes felperest megillető másodfokú perköltség megfizetésére.

[23] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentes, ezért a fellebbezési eljárási illetéket (69.570 forint) a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontjára és a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli.

[24] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó Kp. 77. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[25] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2025. augusztus 26.

dr. Németh Andrea s.k.	dr. Drávecz Margit Gyöngyvér s.k.	dr. Stumpf-Rádai Ágota s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró